



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: A. S., st. příslušnost: Maroko
pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234,
739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Olomouckého
kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání
a eskort
sídlem U Výstaviště 18, 751 52 Přerov

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 11. 2022, č. j. X, ve věci prodloužení doby
zajištění cizince

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalované se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaná napadeným rozhodnutím prodloužila zajištění žalobce podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o dalších 90 dnů do 17. 2. 2023. Žalobce byl zajištěn dne 22. 8. 2022 podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem jeho vyhoštění.
2. Žalobce v žalobě namítal, že jeho zajištění je neoprávněné a nepřiměřeně dlouhé. Žalovaná napadené rozhodnutí neodůvodnila, odůvodnění je obecné. Žalovaná nepostupuje v řízení aktivně a neposuzuje důkladně skutečnosti, které by zajištění odůvodňovaly, ani je do spisu nedokládá. Prodloužení zajištění žalobce nemá oporu ve spisu. Nepodložená je úvaha, že žalobce nebude s žalovanou spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří

výkon vyhoštění. Žalovaná v řízení nezkoumá, zda trvají důvody zajištění. Žalovaná neuvedla, z čeho vyvozuje, že vůbec dojde k vystavení náhradního cestovního dokladu a následné realizaci vyhoštění žalobce v prodloužené době zajištění. Maroko přistupuje k vydávání náhradních cestovních dokladů nahodile, nestandardně a bez přesné lhůty. Není jasné, kdy by mohlo dojít k ověření totožnosti žalobce. Neschopnost domovského státu ověřit totožnost a vydat náhradní cestovní doklad má význam pro hodnocení předpokladu uskutečnitelnosti vyhoštění. Podle žalobce dosavadní postup v řízení svědčí spíše o tom, že nebude možné uskutečnit vyhoštění.

3. Žalovaná neposoudila dostatečně alternativy vyhoštění. Nelze připustit paušalizované rozhodování. Faktickým důvodem zajištění žalobce je pouze to, že se nacházel na území České republiky (dále jen „ČR“) nelegálně. Žalobce však nepáchal žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost. Prodlužovat zajištění nelze pouze s odkazem na to, že žalovaná má obavu z maření vyhoštění. Je třeba, aby žalovaná kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnila svůj odhad, jak dlouho bude trvat každý z jednotlivých úkonů jako je komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince apod. a musí posuzovat všechny otázky individuálně s ohledem na konkrétního cizince. Žalovaná porušila zásady činnosti správních orgánů podle § 2 odst. 2 a 4, § 3, 50 odst. 3 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“). Žalovaná porušila čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech.
4. Žalobce soudu navrhl, aby zajištění žalobce bylo bez zbytečného odkladu ukončeno. Žalobce dále požádal o přiznání odkladného účinku napadeného rozhodnutí, protože má právo na svobodu a nedotknutelnost.
5. **Žalovaná ve vyjádření k žalobě** zopakovala důvody napadeného rozhodnutí.
6. Napadené rozhodnutí žalované **soud přezkoumal** v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění účinném ke dni vydání rozsudku (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d) odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout jen k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce ani žalovaná nařízení jednání nepožadovali a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
8. Soud zjistil **ze správního spisu** ve vztahu k žalobním námitkám z protokolu o výsledku, že žalobce cestovní doklad údajně ztratil v Turecku, odkud chtěl jet do Itálie, kde žije jeho bratr a tam požádat o azyl, protože v Maroku není práce a svoboda. K výslovnému dotazu žalované žalobce uvedl, že mu v Maroku žádné nebezpečí nehrozí. Žalobce neměl po výsledku žádné připomínky, dotazy ani návrhy. Podle správního spisu žalovaná požádala

Ředitelství služby cizinecké policie, Odbor podpory výkonu služby, Oddělení pobytového režimu cizinců (dále jen „ŘSCP“) dne 24. 8. 2022 o zjištění totožnosti žalobce, který odmítl vyplnit kompletní tiskopis vyžadovaný velvyslanectvím a vyplnil ho jen částečně (viz č. 1. 35 správního spisu - chybí číslo dokladu totožnosti a cestovního pasu). Žalovaná ověřila dne 16. 9. 2022, 11. 10. 2022 a 4. 11. 2022, že žádost byla odeslána marockému konzulátu dne 8. 9. 2022, odpověď z marockého konzulátu dosud nedošla, není možné realizovat vyhoštění žalobce a důvody pro zajištění žalobce trvají. Žalovaná obdržela dne 10. 11. 2022 sdělení ŘSCP, které soud citoval v bodě 10 tohoto rozsudku.

9. **Žalovaná v napadeném rozhodnutí** popsala, že žalobce byl kontrolován v Brně hlídkou Policie ČR poté, co s dalšími třemi Maročany po převozu pod nákladovým prostorem kamionu ze Srbska oslovili náhodně osobu na ulici a požádali ji, aby zavolala policii; mysleli, že jsou v Itálii, kam mířili. Žalovaná žalobci uložila správní vyhoštění a zajistila ho dne 22. 8. 2022 na dobu devadesáti dnů.
10. Žalovaná uvedla, že v průběhu zajištění zkoumala podle § 126 zákona o pobytu cizinců, zda trvají důvody zajištění a zda je realizace vyhoštění do Marockého království možná. ŘSCP žalované dne 10. 11. 2022 sdělilo, že provedlo všechny úkony, které je třeba realizovat pro zjištění totožnosti žalobce a odeslalo všechny potřebné dokumenty pro vystavení náhradního cestovního dokladu dne 8. 9. 2022 Velvyslanectví Marockého království v ČR (dále jen „velvyslanectví“). Toto velvyslanectví je jediné, které může náhradní cestovní doklad žalobce vystavit. K době potřebné pro ověření totožnosti cizince přispívají i skutečnosti, které žalovaná poskytla o prověřovaném cizinci, například získané při výslechu. Od začátku roku 2022 dosud ŘSCP požádalo o ověření totožnosti sedmdesáti devíti osob, které uvedly státní příslušnost Marockého království. Z toho se podařilo zjistit totožnost u jedné z nich a velvyslanectví jí vydalo náhradní cestovní doklad. Doba ověření trvala devadesát dnů a náhradní cestovní doklad byl vydán po dalších čtrnácti dnech. Dále byla ověřena totožnost u dalších tří osob a doba ověření trvala sto dvacet dnů. Doba ověření totožnosti je u Marockého velvyslanectví individuální a nelze nijak stanovit přesnou dobu ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu. Pokud velvyslanectví ověří totožnost žalobce, vydá mu náhradní cestovní doklad a žalobce se odmítne dobrovolně vrátit do Maroka, zajistí ŘSCP realizaci správního vyhoštění žalobce v doprovodu policistů ŘSCP, oddělení doprovodu letadel. Pro žalobce a eskortující policisty bude nutné zajistit letenky, pro eskortující policisty ubytování, dále povolení tranzitu od příslušných policejních orgánů tranzitního státu, zajištění převzetí žalobce policejními orgány Marockého království cestou velvyslanectví a součinnost velvyslanectví na letišti v Maroku. Z důvodu logistického zabezpečení a nutnosti spolupráce na diplomatické úrovni může zajištění uvedených náležitostí trvat až jeden měsíc. Proto nebude možné zajistit náhradní cestovní doklad žalobce a provést jeho vyhoštění do země původu v době zajištění do 20. 11. 2022. ŘSCP upřesnilo, že v posledních měsících se spolupráce s velvyslanectvím Maroka znatelně zlepšila a dochází k postupnému ověřování totožnosti zajištěných osob.
11. Žalovaná opětovně hodnotila, zda je zde nebezpečí maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění a zda nepostačuje uložit mírnější opatření. Žalobce vstoupil do ČR bez pobytového oprávnění a cestovního dokladu a chtěl pokračovat do Itálie. Žalobce věděl, že cestovní doklad a pobytové oprávnění potřebuje. Vědomé porušování právních předpisů neskýtá záruku, že by u žalobce postačovalo uložení mírnějších opatření a že by dodržoval stanovené povinnosti a právní předpisy. K přijetí tohoto závěru přispívá, že žalobce

nesložil žádnou finanční záruku, ani hodnověrně neprokázal, že by disponoval hotovostí, která by mu umožnila složit finanční jistotu. Žalobce navíc nenahlásil adresu, na které by se zdržoval do realizace správního vyhoštění. Žalobce také v ČR nemá žádné příbuzné. ČR má zájem na tom, aby se na jejím území zdržovali cizinci, kteří dodržují právní předpisy, regulující držení dokladu totožnosti a oprávnění k pobytu.

12. Žalovaná je povinna v případě žalobce zajistit náležitosti nezbytné k realizaci správního vyhoštění. Proto probíhá ověření totožnosti žalobce a postup, který povede k vydání náhradního cestovního dokladu žalobce. Při stanovení doby prodloužení zajištění žalovaná vycházela z informací podle obsahu sdělení ŘSCP ze dne 10. 11. 2022. Žalované je známo, že repatriace občanů Maroka je možná, a to prostřednictvím přímých komerčních letů z Prahy. Žalovaná neshledala žádné překážky vyhoštění žalobce a vycházela ze shromážděných podkladů a ze sdělení žalobce při jeho výslechu.
13. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
14. Předmětem přezkumu je rozhodnutí o prodloužení zajištění, nikoli rozhodnutí o zajištění samotném ze dne 22. 8. 2022. Rozhodnutí o zajištění soud nepřezkoumává v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., protože žalobce mohl toto rozhodnutí napadnout samostatnou žalobou, což neučinil.
15. Spornými otázkami bylo, jestli napadené rozhodnutí obsahuje odůvodnění, z jakých důvodů nepostačuje původně stanovená doba zajištění a zda jsou tyto úvahy v souladu se zákonem.
16. Soud shledal napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné. Rozhodnutí obsahuje v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se žalovaná řídila při jejich hodnocení a při výkladu použitých právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádala s vyjádřením žalobce, které uvedl při výslechu. Z rozhodnutí je patrné, z jakých důvodů ho žalovaná vydala. Závěr, že je rozhodnutí přezkoumatelné, soud shledal s přihlédnutím k obsahu napadeného rozhodnutí, jak ho citoval v bodech 9 – 12 tohoto rozsudku a dále z obsahu žaloby. Žalobní námitky jsou sice do značné míry obecné, přesto v nich lze najít reakci žalobce na napadené rozhodnutí. Z porovnání s ostatními rozhodnutími o prodloužení zajištění, které přezkoumával zdejší soud pod spisovými značkami začínajícími 72, vyplývá, že rozhodnutí je podrobné, pečlivě odůvodněné a zaměřené na odůvodnění doby prodloužení zajištění tak, jak to v daných případech ukládá judikatura Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“). Požadavky na odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění nejsou shodné jako u rozhodnutí o prvotním zajištění. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011-124, č. 2936/2013 Sb. NSS, rozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění, proto okolnosti týkající se vydání prvotního rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění není nezbytné znovu detailně popisovat. Rozhodnutí o prodloužení zajištění však musí obsahovat odůvodnění, ze kterého bude jasné, z jakých důvodů nepostačuje původně stanovená doba zajištění, a proč je tedy nutné trvání zajištění prodloužit. V posuzovaném případě ubylo opakování popisu předcházejících postupů, které se týkaly řízení o vyhoštění či zajištění, ve prospěch srozumitelnosti důvodů pro prodloužení zajištění.
17. Soud shledal jako neopodstatněnou i námitku nezákonnosti prodloužení doby zajištění.

18. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je *policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.* Podle § 124 odst. 3 věty třetí zákona o pobytu cizinců ***je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.***
19. V době rozhodování o prodloužení zajištění přitom nebylo zřejmé, že by účel zajištění nemohl být realizován. Žádné okolnosti tomu nenasvědčovaly, ani je žalobce ve správním řízení netvrdil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150).
20. Institut zajištění není institutem sankčním, a to i přes skutečnost, že k jeho uplatnění je v obecné rovině dán důvod typicky v důsledku sníženého předpokladu, že cizinec uložené povinnosti uposlechne, plynoucího obvykle z jeho předchozího protiprávního jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Azs 49/2015-48).
21. Z napadeného rozhodnutí žalované vyplývá, že se okolnostmi žalobcovy pobytové historie zabývala individuálně. Při výslechu žalobce upřesnil, že cestovní pas měl a ztratil ho v Turecku. Žalobce věděl, že potřebuje ke vstupu na území jiných států cestovní pas, ale rozhodl se pro nelegální pokračování v cestě do cílové Itálie. Takové jednání žalobce zcela bezpochyby vede k závěru, že nehodlá dodržovat pravidla pro vstup do jednotlivých cizích zemí. Je zjevné, že žalobce by území EU dobrovolně neopustil. Přitom pojem „území“ v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců znamená území celé EU (srov. výklad v bodě 33 rozsudku NSS ze dne 8. 4. 2016, č. j. 8 Azs 171/2015-52, č. ve Sb. NSS 3429/2016).
22. Východiskem pro prodloužení zajištění je realizovatelnost účelu zajištění žalobce, tj. jeho vyhoštění. Cizinec může být zajištěn jen v případě, že lze předpokládat, že účel zajištění bude naplněn, tj. že cizinec bude z území ČR skutečně vyhoštěn během doby, po kterou může trvat jeho zajištění (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 6. 2017, č. j. 10 Azs 101/2017-28, č. 3628/2017 Sb. NSS, bod 10). Správní orgán je proto při rozhodování o zajištění cizince povinen předběžně posoudit, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. Pokud je odpověď záporná, nelze o zajištění cizince rozhodnout (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS), přičemž tyto závěry lze použít i na rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2016, č. j. 4 Azs 18/2016-43). V posuzovaném případě nevyšly najevo ve správním ani v soudním řízení správním žádné překážky vyhoštění žalobce.
23. Žalovaná prodloužila dobu zajištění žalobce, protože velvyslanectví ještě neověřilo totožnost žalobce a nevydalo mu náhradní cestovní doklad. Absence cestovního dokladu cizince není důvodem, který brání vycestování cizince, ale prodlužuje dobu jeho zajištění za účelem správního vyhoštění (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2016, č. j. 8 Azs 156/2015-44) a žalovaná ani jiné správní orgány nemohou rychlost vyřizování požadavku na vydání náhradního cestovního dokladu nijak ovlivnit (viz rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 10 Azs 29/2020-28).

24. Podle § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí, že pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí žalované ke zpoždění ze strany třetích zemí, je žalovaná oprávněna prodloužit dobu trvání zajištění i nad maximální dobu zajištění, která podle § 125 odst. 1 téhož zákona činí 180 dnů. Doba trvání zajištění v případě podle § 125 odst. 2 písm. c) nesmí podle § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců překročit 365 dnů. V posuzované věci ke komplikacím správního vyhoštění přispělo i jednání žalobce, který se při zadržení neprokázal dokladem totožnosti ani pobytovým oprávněním.
25. Žalovaná stanovila v rozhodnutí o zajištění ze dne 22. 8. 2022 dobu zajištění 90 dnů. Tato doba měla uplynout dne 20. 11. 2022. V den vydání napadeného rozhodnutí byl s ohledem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zejména s ohledem na skutečnost, že nedošlo k ověření totožnosti žalobce a vydání jeho náhradního cestovního dokladu zjevné, že účel zajištění (realizace vyhoštění) nebude naplněn. Prodloužením zajištění o dalších 90 dnů do 17. 2. 2023 žalovaná nepřekročila maximální dobu zajištění v délce 180 dnů ani 365 dnů. Tyto doby končí 18. 2. 2023 a 22. 8. 2023.
26. Žalovaná v napadeném rozhodnutí kvalifikovaně odhadla na 90 dnů dobu potřebnou k ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu a dále k zajištění náležitostí nedobrovolného návratu žalobce do země původu s doprovodem, jak je soud vypsal v bodě 10 tohoto rozsudku. Do této doby již nespádají úkony spočívající ve vyplnění tiskopisu velvyslanectví a jeho odeslání, protože to žalovaná už učinila a žádost o ověření totožnosti odeslala ŘSCP dne 24. 8. 2022 a ŘSCP ji odeslalo marockému konzulátu dne 8. 9. 2022. Žalovaná v rozhodnutí o prodloužení doby zajištění poukázala na to, že v jiných případech marockých občanů trvalo zjištění totožnosti 90 a 120 dnů a vydání náhradního cestovního dokladu 14 dnů. To žalovaná citovala ze sdělení ŘSCP ze dne 10. 11. 2022.
27. Na otázku, jestli žalovaná může do rozhodnutí o prodloužení doby zajištění převzít obsah sdělení jiného orgánu veřejné moci coby skutkové zjištění, odpověděl kladně NSS ve svém rozsudku č. j. 9 Azs 107/2022-41. V posuzovaném případě žalovaná stanovila dobu prodloužení zajištění o 90 dnů svým odhadem, ŘSCP dobu prodloužení zajištění nenavrhovalo. Žalovaná do rozhodnutí převzala dosavadní zkušenosti s ověřováním totožnosti marockých občanů a vystavením náhradních cestovních dokladů. Na rozdíl od věci, kterou se zabýval NSS v rozsudku č. j. 9 Azs 107/2022-41, žalovaná nepřevzala do odůvodnění rozhodnutí jen závěr sdělení ŘSCP, ale citovala celé sdělení, což v právě citovaném rozsudku označil NSS jako vhodnější.
28. Soud se v daném případě ztotožnil se závěry žalované, že v případě žalobce nebylo stanovení mírnějších opatření na místě. Žalobce vstoupil na území ČR bez dokladů totožnosti, které údajně ztratil v Turecku, a bez víza či oprávnění k pobytu. Žalobce v žalobě uvedl různá jména. Žalobce neuvedl žádný důvod ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců, které svědčí v jeho prospěch, naopak uvedl, že v EU žádné peněžní prostředky ani majetek nemá a při výslechu uvedl, že nemá žádný majetek ani v Maroku. Žalobce nemá žádné příbuzné v EU ani adresu, kde by mohl pobývat.
29. Zajištění, resp. jeho prodloužení, představuje mimořádný institut cizineckého práva. Uložení zvláštních opatření má proto obecně přednost před zajištěním cizince. Zvláštní opatření však zároveň musí být skutečně účinné. Volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti

plynoucí ze zvláštního opatření. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince (viz např. rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, čj. 10 Azs 102/2016-56, body 35 - 43). Dle závěrů rozšířeného senátu NSS není možné paušálně vyloučit použití některého ze zvláštního opatření. Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, bod 41). V posuzovaném případě žalovaná v napadeném rozhodnutí přesvědčivě vysvětlila, proč v této kauze nelze užít zvláštních opatření.

30. Soud neshledal důvodné ani námitky porušení § 2 odst. 2 a 4 správního řádu. Podle § 2 odst. 2 správního řádu „správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena“. Vzhledem k výše uvedenému odůvodnění soud neshledal překročení pravomocí žalované. Podle § 2 odst. 4 správního řádu „správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.“ Žalovaná v rozhodnutí odůvodnila v souladu se zákonem veřejný zájem na tom, aby cizinci dodržovali právní předpisy, které upravují vstup a pobyt cizinců na území EU. Žalobce nenamítl konkrétní případ, kdy by správní orgány posoudily shodnou či obdobnou věc neodůvodněně rozdílně a soudu rovněž není z jeho činnosti známa.
31. Soud neshledal porušení čl. 5 Listiny základních práv a svobod. Žalobce byl omezen na svobodě z důvodů a způsobem, který stanoví zákon, jak soud vysvětlil výše. Žalovaná proto neporušila ani čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech. Žalovaná žalobce zajistila, protože vede řízení o vyhoštění žalobce [čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy] a zákonné podmínky pro mírnější opatření žalobce nesplnil. Žalovaná ihned žalobce na počátku řízení seznámila - v jazyce, jemuž rozumí za přítomnosti tlumočníka - s důvody zajištění a s předmětem řízení a všemi potřebnými okolnostmi. Žalobce měl možnost proti tomuto postupu a vydaným konečným rozhodnutím podat žalobu, čehož v případě prodloužení zajištění využil a soud urychleně o jeho žalobě rozhodl. Námitky žalobce byly zcela obecné a nekonkrétní. Tomu odpovídá rozsah odůvodnění rozsudku.
32. Závěrečný návrh žalobce na ukončení zajištění žalobce bez zbytečného odkladu se v daném případě míjí s návrhy přípustnými podle s. ř. s. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. V takovém případě je soud oprávněn podle § 78 odst. 1 a 7 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení anebo žalobu zamítnout. Jinou možnost v řízení o žalobě proti rozhodnutí nemá.
33. Soud shrnuje, že z obsahu rozhodnutí o prodloužení zajištění je zjevné, že žalovaná se zabývala důvody prodloužení zajištění, prokázala je a uvedla, že trvají a podrobně je popsala. Soud se s těmito závěry ztotožnil. U žalobce nedošlo k žádné změně zjištěného stavu, objasnění nebo nové skutečnosti, které by vedly k opačnému závěru, nebyly zde dokonce ani žádné indicie, které by důvodně zpochybnilly zjištěný skutkový stav.

34. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
35. Soud nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, protože rozhodl ve věci samé přednostně, ve lhůtě podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, tj. do sedmi dnů od doručení správních spisů soudu. Tato lhůta měla končit dne 14. 12. 2022 a soud vydal rozsudek dne 9. 12. 2022.
36. Soud rozhodl o nákladech řízení podle § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Olomouc 9. prosince 2022

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně